

A megváltás elviselése

Ez az a hely, ahol szót kell ejteni az üdvösségről, vagy másképpen a megváltásról. A közfelfogás szerint valami rajtunk kívül álló, tőlünk független vagy legalábbis általunk „szabályozhatatlan” „divina machina”-ként kell értelmezni az üdvösséget. Ha előbb nem, majd a világ végén a jóknak, vagy – egyes elvetemültek szerint – esetleg a rosszaknak is Isten csinál egy mennyországot, körülbelül úgy, ahogyan a Biblia elején nekiállt világot meg embert fabrikálni, hol a semmiből, hol agyagból, hol meg a férfi bordájából. Általános meggyőződésünk, vagy legalábbis általános életbeállítottságunk az, hogy emberi életünket „le kell élnünk” valahogy, aztán, ha jól viselkedtünk, jön a mennyország, az örök jutalom, mert megérdemeltük, vagy nem jön, mert nem érdemeltük meg. Isten bemegy a világvégi szatócsüzletbe, és beárazza a termékeket, a jóknak jó árat ad, a rosszaknak rosszat, a látóknak igazi látást ad, a vakoktól meg azt is elveszi, amit látni véltek.

A legfontosabb a fentiekben, hogy mi, emberek, csupán elviselői vagyunk mindennek, ahogyan Isten arra rendelt minket, hogy a világ sorát, gonoszságát, keserűségeit is csak elviseljük, elszenvedjük, teljesen passzívan és kiszolgáltatottan.

Nagyon elgondolkoztató az, ahogy Márk evangéliuma levezeti a „világ végét”. Lesznek bizonyos emberi jelenségek: gyűlölködések, gonoszságok, gyilkosságok, háborúk, és lesznek különös természeti jelenségek: földrengések, a nap és a hold elsötétedik, a csillagok sem világítanak többé, de *ez mind nem a vég!* A vég az, hogy mindenkinek hirdetik az evangéliumot! Miért ez a vég? Azért, mert éppen az evangélium hirdetése által jön el a vég, vagyis Isten országa.

És hogyan kell hirdetni az evangéliumot? Az általános vallási vélemény szerint sajnos a betűt, az írott malasztot kell hirdetni, és mivel Pál szerint a hit hallásból ered, elég beszélni! Az evangéliumot étellel hirdetni? Ezt ugye senki nem gondolja komolyan? Hiszen ez beláthatatlan következményekkel járna, mert akkor az is lehetséges, hogy nem elég a szöveget ingyen vagy jó pénzért a világ kezébe nyomni, hanem sokkal inkább azon kellene tömni a fejünket, hogy az evangélium életét miképpen lehetne világra hozni, hogy végre általunk valósuljon meg. Ki az közülünk, aki ha megütik a jobb arcát, odatartja a bal? Ki az, aki ha el akarják venni a köpenyét, a köntösét is odaadja? Ki az, aki ha jobb kezével alamizsnát oszt, nem jegyzi föl a ballal? Ki az, aki akkor is ad kölcsön, ha a visszafizetésnek semmi biztosítéka sincs? Ki az, aki azokat hívja meg vendégségbe, akikről semmit sem várhat cserébe? Ki az, aki azokat is szeretni akarja – sőt, elsősorban azokat akarja szeretni –, akiken egy csepp szeretni való sincsen? Bizony, csak egy jöhet számításba: az, aki keresztény. Az, aki nem Istent akarja emberivé szabni, hanem önmagát, az embert akarja Istenhez emelni. Az, aki nem akarja mentetetni saját tehetetlenségét, kicsinyhitűségét az elvben és gyakorlatban olyan szívesen idézett evangéliumi mondattal: „Mi ez ennyinek?” (Jn 6,9). Az, aki hisz abban, hogy egy fecske nélkül nincsen tavasz, hogy az egy Jézus nélkül nincsen evangélium, hogy egy keresztény nélkül nincs kereszténység, mert az embertömeg egyes emberekből áll.

Bizony, az életünkben megvalósuló isteni élet által kellene elvezetni az embereket Isten or-

szágába. Ehelyett inkább háborúzunk lövészárkon innen és túl, keresztülgázolva családon, barátságon, bármilyen emberi közösségen.

Jézus evangéliuma értelmében Isten országa *rajtunk fordul*. Attól függ, és azáltal valósul meg, hogy mit és miként teszünk *mi magunk*. Azt, amit mi isteni ajándéknak, világvégi díjkiosztásnak vélünk, az evangélium által éppen az emberre, ránk bízta. Mi pedig állandóan másra mutogatunk, hol az ördögre, hol a gonosz embertársakra, hol meg Istenre, aki még mindig késlekedik a sült galamb találásával. Szívesen hivatkozunk a Bibliára, ha mentegetőzni kényszerülünk – elsősorban saját mulasztásaink miatt, az elsikkasztott „Isten országa” miatt. Valójában nem mentegetőznünk kellene, hanem komolyan vennünk azt az életet, amelyet Jézus mindenestül élénk élt, vagyis egyszer és mindenkorra el kellene felejtünk a „valamit valamiért” törvényre, igazságosságra, kifizetődésre építő kufár gondolkodásmódját. A világot nem az ördög, nem rajtunk kívülálló erők és hatalmaságok teszik tönkre és lakhatatlanná, hanem mi magunk, akik mondjuk ugyan a szeretetet, de szemrebbenés nélkül, vagy szemrebbenéssel ugyan, de az ellenkezőjét tesszük, a kifizetődőt, a biztosat, a kézzelfogható, és bűnbakként a sátánt és a poklokat hibáztatjuk, ahelyett hogy valóban hinnénk, amit hiszünk, és cselekednénk is.

„Megváltásunk”, Jézushoz tartozásunk hogyanja és mikéntje ebben áll, e nélkül csak nevelésiges epigonok lehetünk, akik azt várják, amit voltképpen nem is akarnak. Mondják ugyan, de nem tesznek érte semmit, vagy legalábbis csak a látszatot őrizgetik a valóság helyett. A passzivitással takaróznak ahelyett, hogy komolyan vennék: az életet csak élni lehet, és végtelenül kevés csak beszélni róla, „evangéliumot” szóban meghirdetni, vagy várni, fanyalogni, az emberekre, a gonosz mai világra mutogatni, reklamációkat benyújtani Istennek. Jézus élete nem szertartás, nem ájtatosság, hanem élet, amely élni akar – vagy mindörökké meghal.

Isten országa itt és most van, pontosabban lehetne, de ha elsikkasztjuk, Isten nem barkácsol helyettünk másikat, és nincs kit elmarasztalunk érte, sem az Ördögöt, sem a poklokat, csak saját magunkat!

Sulyk Gábor

